

BLOEDGEVAAR

Leesexemplaar

VIC FALLS MISSIONS

Bloedgevaar

Kate Kriske

Kate Kriske is de alias van het schrijversduo Kris Geluykens en Kathleen Stas.

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: september 2019

© 2019, Kate Kriske en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2019/7104/31

ISBN 978 6131 973 9

NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

BLOED

KATE KRISKE

GEVAAR

Van Halewyck

CONFIDENTIAL INFORMATION

TOP SECRET

LEVEL 1
SECURITY
CLEARANCE
REQUIRED

DATE:

ORIGINATOR:

SUBJECT: SPAT (Special Abilities Team)

DATE	ACTION	INITIAL
ORIGINAL DOCUMENTS		

CLASSIFIED

**DO NOT
PHOTOCOPY**

FOR YOUR EYES ONLY

Vic Falls Missions is een reeks rond een geheim team van jongeren met bijzondere talenten, waarin ook leden met een beperking juist door hun bijzondere eigenschappen topspionnen zijn. De naam van het team, dat undercoveroperaties uitvoert, is SPAT (Special Abilities Team) en het hoofdkwartier bevindt zich in Londen in een geheime bunker onder het Parability Center (PAC), een hypermoderne middelbare school waar de meeste leden van het team les volgen.

Het team bestaat uit:

Victoria Falls

Creatief, ondernemend, nonchalant (zeker in afspraken) en een echt tekentalent. Ze heeft geen onderbenen, maar is zeer behendig met haar hightechs (haar speciale hypermoderne kunstbenen) en haar running blades. Ze heeft zich gekwalificeerd voor de Europese kampioenschappen atletiek.

Marcus Holme

Sportief, intelligent, moedig en gedreven, maar soms iets te onbesuisd. Hij is een getalenteerde freerunner.

Li-Jang Hoffman

Een gespierde jongeman die er met zijn donkere bril en gemillimeterd haar uit ziet als een piloot in opleiding. Hij is enorm verstandig en heeft van zijn blindheid gebruik gemaakt om zijn andere zintuigen te versterken.

DO NOT
PHOTOCOPY

David Mbanefo

Een goedlachse computerexpert die na een verkeersongeval op jonge leeftijd in een rolstoel is beland, niet bij de pakken is blijven neerzitten en zich alle geheimen van de computerwereld eigen heeft gemaakt.

Delphine Moretti

Niet het jongste, maar wel het kleinste lid van het team. Met haar 1 meter 47 en haar ongelooflijk flexibele lichaam krijgt ze het voor elkaar om tijdens missies dingen te doen waar niemand anders in zou slagen. Ze is ook een zwemkampioen en een vermomingsspecialist.

Carl Parker

Een technisch genie en meester in het ontwikkelen van gadgets en hulpmiddelen, waar het team tijdens hun missies dankbaar gebruik van maakt. Hij is zeer terughoudend en gereserveerd door zijn autisme, maar wordt door het team enorm naar waarde geschat.

Imana Onjebu-Sanchez

Nieuwste teamlid.

Victoria's boezemvriendin bij het Britse Olympische team, onbevreesd en zeer loyaal. Imana kan als gevolg van een genetisch defect in het SCN9A-gen geen pijn voelen, wat fantastisch lijkt maar het in de praktijk zeker niet altijd is.

LEV
SEC
CLE
RE

Marvin en Rita MacDougall

Marvin en Rita zijn jonge veertigers, kunstenaars en geheim agenten, oprichters van de Art Squad, een aparte inlichtingencel die zich bezighoudt met kunstroof, heling van gestolen artefacten en vervalsingen. Hun kantoor bevindt zich in dezelfde ondergrondse bunker en ze werken wanneer nodig met veel plezier mee aan opdrachten van het SPAT.

Meester Hattori Nagata

De uit Japan afkomstige ninjaleraar die aan het PAC lesgeeft in gevechtstechnieken en de zelfdiscipline die daarbij hoort.

Het team wordt geleid door kolonel Henry Murray, die wordt bijgestaan door Suravi Khan, een voormalige MI6-agente, en door zijn broer 'Giant George' Murray, een gewezen surfkampioen die bij een bomaanslag in hartje Londen vanaf zijn middel verlamd raakte.

Goed om weten als je de vorige delen uit de reeks nog niet gelezen hebt:

Dwayne Rutherford

Minister van Binnenlandse Veiligheid, oude klasgenoot en vriend van kolonel Henry.

Aaron Tusk

Internetmiljonair die zich toelegt op groene energie en groene transportmogelijkheden.

Paul Mather

Hoofd van de misdaadorganisatie Nemesis.

Luther Harland

Handlanger en rechterhand van Paul Mather.

FOR YOUR EYES ONLY

1

Tokio, Japan, 1 mei

Het was negen uur 's ochtends.

Jiro Konishi zat aan zijn bureau en staaarde geconcentreerd naar het computerscherm voor zich.

Zijn hypermoderne kantoor bevond zich op de twaalfde verdieping van de Konishi Media Building in het hartje van Marunouchi, een van de bruisende zakendistricten in Tokio, dat tussen het Japanse keizerlijke paleis en het Tokio Centraal Station gelegen was.

Achter hem liep over de hele lengte van het kantoor een raam dat een indrukwekkend uitzicht op de stad bood.

Konishi Media was het familiebedrijf dat honderd jaar geleden door Jiro's overgrootvader was opgericht en sindsdien van vader op zoon was overgegaan. Op dit moment stond zijn vader, Natsuo Konishi, aan het hoofd van het bedrijf.

Oorspronkelijk begonnen als een bescheiden drukkerij, was de firma, met haar miljoenenomzet, vandaag een van de belangrijkste uitgevers van mangastrips ter wereld. Daarnaast waren ze ook actief in multimedia en animatiefilms en genereerden ze een flinke omzet in de merchandising van hun meest bekende stripfiguren. De afbeelding van de mangahelden prijkte dan ook op tal van uiteenlopende producten.

Het bedrijf draaide goed en de blinkende wolkenkrabber van staal en glas die hun naam droeg, was daar het bewijs van.

Jiro keek even op zijn horloge en nam een slok van zijn kopje thee. Na een bescheiden kloppje op de openstaande deur wandelde Kyoko, zijn persoonlijke assistente, binnen en legde een dossier en een stapeltje post op de hoek van zijn bureau. Ze keek hem even glimlachend aan. Hij knikte haar vriendelijk toe.

Zijn gezicht betrok echter toen hij door de glazen wand van zijn kantoor in de aangrenzende gang iemand zag aankomen. Hij deed teken aan zijn assistente om het kantoor te verlaten.

Toen ze bijna het kantoor uit was, riep hij haar plots terug. Hij had een bruine enveloppe in zijn hand waar in sierlijke letters zijn naam op stond. Geen poststempel, geen adres. Hij draaide de enveloppe om. Geen afzender.

‘Van wie is deze brief?’ vroeg hij fronsend terwijl hij een oog op de gang gericht hield. ‘Is die persoonlijk bezorgd?’

‘Geen idee, meneer Jiro. De brief lag vanochtend op mijn bureau samen met de rest van uw post.’

Jiro knikte nadenkend.

‘Problemen, broertje?’ klonk het plots, toen een vrouw haar hoofd om de deur van zijn kantoor stak.

‘Nee, hoor’, antwoordde Jiro geërgerd. ‘Alleen maar een handgeschreven enveloppe zonder afzender.’

Hij had er een vreselijke hekel aan dat zijn zus Hatsuko hem in het bijzijn van anderen met ‘broertje’ aansprak. Hij had haar al vaker gezegd dat het zijn geloofwaardigheid binnen het bedrijf aantastte, maar zijn opmerking werd steevast weggewuifd.

‘Handgeschreven? Misschien een aanbieder?’

Jiro keek haar zuchtend aan.

‘Ik denk het niet, Hatsuko.’

‘Oké, niet dan. Maar wordt het niet eens stilletjesaan tijd om de markt opnieuw te verkennen?’ vroeg ze dan. ‘Je bent ondertussen toch al – hoelang is het – negen jaar gescheiden? Ik ken genoeg leuke vrouwen van goede afkomst aan wie ik je kan voorstellen.’

Jiro’s assistente tuurde ongemakkelijk naar de tippen van haar schoenen, niet goed wetend hoe ze op het gesprek moest reageren.

‘Ik heb nog werk te doen’, antwoordde Jiro geïrriteerd, wijzend naar het dossier op zijn bureau.

‘Ik ga al’, antwoordde Hatsuko terwijl ze met een ‘Fijne dag nog’ Jiro’s kantoor verliet.

Die staarde haar ontstemd na tot ze uit het zicht was verdwenen.
Daarna scheurde hij de enveloppe voorzichtig open.

Er zat een dun vel papier in, waar met een zwarte stift in dikke, grote karakters op geschreven was:

**DE DOOD VAN JE BROER ISHIRO
WAS GEEN NATUURLIJKE DOOD,
HIJ WERD VERMOORD.
DE DOOD VAN JE NEEF DAI
WAS GEEN ONGEVAL,
HIJ WERD VERMOORD.
PAS OP JE TELLEN TIJDENS HET FEEST,
WANT JIJ BENT DE VOLGENDE.**

In de Konishi Media Building werden even later onopvallend twee handen tegen elkaar geslagen.

‘Ons plan is van start gegaan’, klonk het.

‘We hebben er lang genoeg op gewacht’, was het antwoord.

2

Londen, UK, 2 mei

In Londen waren de leden van het SPAT na de veeleisende weken in Borneo en Schotland stilaan teruggekeerd naar de normale routine wanneer er geen missies op het programma stonden.

Dat betekende dat de gewone lessen aan het PAC, het Parability Center, waar alle leden naar school gingen en dat zich boven het geheime ondergrondse hoofdkwartier van het Special Abilities Team bevond, hervat waren.

Voor de SPAT-leden werden die gewone lessen aangevuld met specifieke mentale en fysieke trainingen in functie van hun toekomstige missies.

Om de vier weken bleef het team ook tijdens het weekend op de school. Er werd dan tijd besteed aan de bespreking van vorige missies, er werd aan teambuilding gedaan en ook individueel met de teamleden gewerkt.

Dit was zo'n weekend.

David was onder leiding van Giant George oefeningen aan het doen in de fitnesszaal, al was het niet van harte. Hij had een hekel aan fysieke inspanningen, maar zoals de afgelopen missie in Schotland nog maar eens had bewezen, was fysieke paraatheid ook voor hem een *conditio sine qua non* als hij op het terrein ingezet wilde worden. Doorzetten was dus de boodschap. Bovendien was het onderhouden van de lichamelijke conditie voor rolstoelgebruikers een must om tal van vervelende kwaaltjes te voorkomen.

Victoria en Imana, die intussen naar het PAC was verhuisd, waren op de atletiekbaan hun door de coaches van de Britse

Atletiekfederatie opgelegde trainingen aan het doen met het oog op de Europese Kampioenschappen, die binnenkort in Berlijn gehouden werden.

Marcus was op hetzelfde moment het beste van zichzelf aan het geven tijdens zijn meest favoriete les, de ninjatraining van meester Hattori. Niet alleen het fysiek-technische van de lessen, dat hem als freerunner op het lijf geschreven was, boeide hem mateloos, maar ook de vele verhalen van meester Hattori over de Japanse geschiedenis en de Japanse manier van leven nu en in het verleden. Het was een fascinatie die hij deelde met Victoria, zo was hij nog maar recent te weten gekomen.

Nu hij na hun onstuimige weerzien in Schotland al eens vaker op haar kamer vertoefde, was het hem opgevallen over hoeveel mangastrips ze beschikte.

Ze had hem schoorvoetend een aantal van haar eigen mangaschetsen laten zien. Een stijl die ze zichzelf sinds een dik jaar aanleerde via het YouTube-kanaal van Toshi Fujimoto, een van de meest vooraanstaande manga-artiesten in Japan.

Toen Marcus zijn enthousiasme voor haar werk niet onder stoelen of banken stak, had ze eerst gezegd dat het allemaal niet veel voorstelde, om dan even later toe te geven dat ook Toshi, die de schetsen van zijn internetleerlingen regelmatig van feedback voorzag, best tevreden was over haar vorderingen.

Delphine, Li-Jang en Carl waren momenteel vrij en Delphine maakte van de gelegenheid gebruik om Suravi een schoudermassage te geven. Ze volgde sinds kort een cursus die georganiseerd werd door de in de gebouwen van het PAC gevestigde kinesistenpraktijk en Suravi wist dat ze voortdurend op zoek was naar slachtoffers om haar nieuw verworven kennis op uit te testen. Daar ging Suravi maar al te graag op in, omdat haar lichaam nog steeds stram en pijnlijk aanvoelde na wat haar tijdens de vorige missie overkomen was. Delphine beschikte trouwens over een

stel gouden handen die een weldaad waren voor lichaam, en bij uitbreiding ook ziel.

Li-Jang en Carl hadden zich op hun beurt teruggetrokken in Carls lab, dat zich diep onder de grond naast het hoofdkwartier van het SPAT bevond.

Carl was druk aan het sleutelen aan iets dat op een broodrooster leek en Li-Jang zat diep in gedachten verzonken in Carls favoriete stoel. Een stokoude, bruinleren, compleet gecraqueleerde en totaal van kleur vergane fauteuil die hij van zijn grootvader had geërfd. Carl noemde hem 'de Brainstormer'.

Het was een stoel die je op het eerste gezicht je grootste vijand nog niet cadeau zou willen doen, maar die op de een of andere wijze met niets te vergelijken viel als je op zoek was naar een goed idee.

Het leek wel of de wijsheid en gedachten van iedereen die ooit in de stoel had plaatsgenomen erin waren opgeslagen en op een onverklaarbare manier weer werden afgegeven als je er met een open geest voor nieuwe ideeën in ging zitten. Een uurtje in de Brainstormer was altijd goed voor minstens één bruikbaar idee.

Carl kon een glimlach niet onderdrukken toen hij even van zijn werk opkeek en zag hoe Li-Jang gelukkig uitgestrekt in de fauteuil lag. Hij wist dat de Brainstormer hetzelfde effect op Li-Jang had als op hem en hij vroeg zich af waar diens gedachten nu ergens vertoefden.

Carl hield van Li-Jangs gezelschap. Niet alleen vanwege zijn scherpe verstand, waarmee hij er steeds in slaagde om snel tekortkomingen in Carls ontwerpen of ideeën te duiden, maar misschien nog meer vanwege zijn stille aanwezigheid, zoals nu. Ze konden uren bij elkaar zitten zonder elkaar te storen terwijl ze tegelijkertijd aanvoelden dat ze elkaar voluit ondersteunden in wat ze elk apart aan het doen waren.

Wat ook voor een geruststellende sfeer zorgde, was dat Li-Jang hem letterlijk en figuurlijk nooit op de vingers keek. Als hij al eens een fout maakte bij het construeren van het een of ander gadget, dan was er niemand die het zag of er een opmerking over maakte.

Al wist hij goed genoeg aan de manier waarop Li-Jang op die momenten met zijn hoofd draaide dat hij wel degelijk doorhad dat er iets niet klopte. Maar hij had de minzame beleefdheid om daar nooit een opmerking over te maken. Dat was voor iemand met autisme, zoals Carl, een zegen voor zijn zelfvertrouwen en zijn nood aan duidelijkheid, rust en orde.

‘Heb je Schotland al een beetje achter je kunnen laten?’ klonk het plots vanuit de fauteuil.

‘Het gaat wel’, antwoordde Carl. ‘Al ben ik meer dan blij dat we terug zijn en dat ik me hier opnieuw kan toeleggen op het ontwikkelen van gadgets voor jullie. Voor mij hoeft al die live-actie echt niet.’

Li-Jang knikte. Hij begreep Carl wel, al was het nooit de bedoeling geweest om hem echt op het terrein in te zetten, maar de omstandigheden hadden er in Schotland anders over beslist.

‘En voor jou?’ vroeg Carl. ‘Hoe was het voor jou in Borneo? Heb jij daar wel van de actie kunnen genieten?’

‘Om heel eerlijk te zijn, vond ik het fantastisch. De spanning, de adrenaline... Van mij mag er zich morgen alweer een nieuwe missie aandienen. Alhoewel... morgen of de volgende weken misschien toch maar beter niet’, klonk het geheimzinnig.

Carl keek verbaasd naar Li-Jang.

‘Wat bedoel je? Speciale plannen voor de volgende weken?’

‘Speciaal...’ aarzelde Li-Jang. ‘Als je een optreden in de Royal Albert Hall speciaal vindt, dan wel, ja.’

Een grote glimlach verscheen op zijn gezicht.

‘Jij? Optreden? In de Royal Albert Hall? Je maakt een grapje, toch?’

Li-Jang schudde ontkennend het hoofd.

‘Je meent het echt?’ vroeg Carl, nog steeds met een flinke dosis wantrouwen in zijn stem.

‘Zo echt als ik hier zit’, was het antwoord. ‘Begin juni treed ik daar op als lid van het enige orkest ter wereld dat uitsluitend uit muzikanten met een visuele handicap bestaat.’

‘En ik die dacht dat ik al je geheimen wel kende’, zei Carl ietwat onthutst. ‘Ik wist helemaal niet dat jij muziek speelde.’

Er klonk bewondering door in zijn stem, want muziek maken was een van de dingen die hij maar al te graag zelf ook zou kunnen. Maar hij had er geen aanleg voor, ook al had hij ergens gelezen dat een wiskundige geest nauw zou aanleunen bij die van een muzikant. Als dat waar was, dan was hij de uitzondering op de regel.

‘Welk instrument bespeel je dan?’ vroeg hij.

‘De pauken en... de triangel’, klonk het trots.

‘De pauken, dat lijkt mij ook wel wat’, zei Carl. ‘Die geven zo’n zalig dramatisch effect aan een compositie. Maar de triangel? Nee, bedankt. Dat vind ik maar niets.’

‘Daarover ben ik het absoluut niet met je eens, beste vriend’, antwoordde Li-Jang gevat. ‘Onderschat nooit de triangel! Als je echt aandachtig naar een concert luistert, zal je merken dat de subtiele toets van de triangel de kers is op de geweldige taart die de dirigent zijn publiek aanbiedt.’

‘Ik geloof je graag,’ lachte Carl, ‘maar waarom heb je daar nooit iets over verteld? En hoelang doe je dat al?’

‘Bijna een jaar. Elke donderdagavond en ook in het weekend.’

‘Al zo lang?’

‘Ik beken schuld,’ lachte Li-Jang op zijn beurt, ‘maar het leek me gewoon een heel leuk idee om jullie hiermee te verrassen. Jullie tickets liggen trouwens klaar, hoor.’

‘Ik kijk er al enorm naar uit’, zei Carl. ‘Maar hoe lees jij je muziek of hoe weet je wat de dirigent wil als je niet kan zien?’

‘Daarvoor neem ik je graag eens mee naar een repetitie’, antwoordde Li-Jang. ‘Dan wordt alles je meteen duidelijk.’

‘Afgesproken’, zei Carl.

Op dat ogenblik kwam David zuchtend en bezweet Carls lab binnengereden.

‘Wie verzint al die fysieke uitsloverij toch?’ gromde hij. ‘Geef mij maar een rustige zetel, een goede politieserie en een grote beker frisdrank. Van frisdrank gesproken, heb jij hier niets in de aanbieding, Carl? Ik heb dringend nood aan suikers.’

Carl schudde het hoofd. ‘Ik heb iets beters’, zei hij terwijl hij een fles appelsap uit zijn lab-ijskast haalde en David een groot glas inschonk.

‘Hoe gaat het verder met je?’ vroeg Li-Jang toen David even later het lege glas met een voldane glimlach aan Carl teruggaf. ‘Zenuwachtig?’

‘Gezond nerveus’, antwoordde David.

‘Er zit dus geen zenuwinzinking aan te komen deze keer?’ grapte Li-Jang.

‘Ik denk het niet’, antwoordde David met een scheve glimlach, terwijl ze alle drie terugdachten aan het moment dat David tien dagen geleden met een rotvaart en piepende banden de grote centrale ruimte van het PAC kwam binnengereden, op de voet gevolgd door Marcus, Carl en Li-Jang.

Tien dagen geleden

‘Is het echt aangekomen?’ riep hij al vanuit de verte naar Suravi, die bij de aanmeldbalie van het PAC met Delphine, Victoria en Imana in gesprek was.

‘Is wat aangekomen?’ vroeg Vic.

‘Ik vermoed dat hij het pakje uit Las Vegas bedoelt dat hier een tiental minuten geleden werd afgeleverd’, antwoordde Suravi glimlachend.

‘David, denk je echt dat...?’ vroeg Delphine aan David, die ondertussen de balie had bereikt.

‘Ik hoop het uit de grond van mijn hart, Delphine.’

Met trillende vingers nam hij het pakket in ontvangst. Toen hij de naam van de afzender las, verscheen er een brede glimlach op zijn gezicht en balde hij de vuisten als een voetballer die net een doelpunt heeft gescoord.

‘Yes. Het is van de World Hackers Convention.’

‘Wauw, dan toch!’ riep Marcus enthousiast.

David had hen enkele dagen geleden verteld over de jaarlijkse wereldconventie van de hackerscommunity. Een conferentie waarop de beste ethische hackers ter wereld werden uitgenodigd om gedurende een aantal dagen de beveiligingssystemen van grote bedrijven en overheidsinstanties te testen. De hacker die het diepst in de verschillende systemen wist door te dringen, werd beloond met de titel Most Valuable Hacker of the World.

De conventie was in het leven geroepen omdat hacking stevast aan frauduleuze praktijken, zoals diefstal van data, bedrijfsspionage en chantage, werd gelinkt. Terwijl er ook een heleboel hackers actief waren die er gewoon voldoening in vonden om veiligheidslekken in bedrijfssystemen op te sporen en die dan aan de bedrijfsleiding kenbaar te maken, zodat zij de nodige maatregelen konden treffen om hun computersystemen beter te beveiligen.